

A TERMÉSZET ISTENTISZTELETET TART.

A hóvirág elsőt harangoz csöngetyűjével.
 A természet zöld ruhát ölt fel,
 rája barackvirágot tűzdel,
 állatszernek ibolyát használ,
 csinosabb a szép menyasszonynál.
 A gyöngyvirág beharangoz sok csöngetyűjével,
 a pacsirta zengi: Gloria!
 a csalogány dala hő ima,
 angyalként száll sok tarka lepke,
 mindent öröm, áhitat lep be...
 A természet, im, megújula.
 Átváltozást
 harangoz a campanula
 nagy csöngetyűjével...

(H. J.)

Szép az élet.

A sas egyszer megparancsolta, hogy a madarak egy napon egy bizonyos órára mind hozzá gyülekezzenek.

A Fecske és a Galamb a hetvenhetedik falu határából egyszerre indultak el. A Fecske, amint kisuhant az eresz alól, mint a nyíl, olyan sebesen repült egyhuzamban, míg csak el nem ért a gyülekezés helyére. Oda is ért olyan korán, hogy ő már régen kipihente, s el is unta magát, mire a többiek lassacskán odaszállingóztak.

A Galamb a maga módja szerint lassan repült, nézelődött, sokszor leszállott, sétálgatott itt-ott, hanem azért megérkezett ő is elég idejére. Mikor a Galamb ott találkozott a Fecskével, megszólította:

— Ugy-e, milyen szép volt a mi rétünk virágos palástjában?

— Nem láttam — felelte a Fecske, — nagyon sebesen repültem!

— De azt ugy-e láttad, hogy milyen szépen virágzanak az almafák végesvégig, amerre jöttünk?

— Nem nézhettem én se jobbra, se balra — felelte megint a Fecske, — mert nagyon sebesen repültem!

— Hát azt hallottad-e, hogy milyen búsan szólt a harang Tarjánban?

— Biz én nem hallottam. Aki sebesen repül, nem ér rá az harangszót hallgatni!

— Azt se láttad, hogy ide a harmadik faluban milyen piros-pozsgás, egészséges parasztgyerekek játszottak a legelőszélen „kint a bárány, bent a farkas“-t?

— Nem láttam én egyet se közülük, nagyon sebesen repültem!

— Jaj, te szegény Fecske, — búgta a Galamb — úgy jártál te, mint azok az emberek, kik életüket sietve élik le s a nagy sietségben semmit se látnak abból, ami úton-útfélen gyönyörködést kínál!

(Bartóky József.)

MI A LEGSZEBB A VILÁGON?

Szép az Alföld sík vidéke,
Azt se tudni, hol a vége.
Álmodozva betakarja
Köröskörül az ég alja.

Rajta egymást váltogatják
Rozsvetés és buzatáblák.
A pusztákon gulya, ménes,
A rét sok virággal ékes.

Szép a Felföld bérevidéke:
Hegyek nyúlnak fel az égbe.
S lehet-e képzelni szebbet:
Sziklák ölen tengerszemet?

Szép az erdő a sok fával,
Mélyén zendül sok madárdal.
Erdő alján, patak mellett
Mosolygó kék nefelejcsék.

Szép a tenger, hogyha szelíd,
Csendes vizét hajók szelik.
De ha vihar támad rajta,
Hullámaait égig csapja.

Szép az ég is fejünk felett:
Báránfelfhőcskék mennyezet.
Éjtszaka is van varázsa:
Ezer csillag ragyogása.

Mi a legszebb a világon?
Szép itt minden, mint az álom.
S aki mindezt teremtetten,
Aldott legyen Isten neve!

(P. Abrahám Ernő.)

Az elveszett paradicsom.

Igazi kis paradicsom volt a mi kertünk.

Mindjárt a lakóházunk mellett kezdődött s azután elnyúlt messze-messze, hogy amikor édesanyánk a tornácra és szóval hívogatott bennünket, bizony alig hallottuk ezt meg a végén.

A verandánkat befutotta a borostyán meg a délig-nyitó. Olyan sűrű volt az, hogy teljességgel nem tudott rajta áthalolni a nap.

A sok rózsza a veranda előtt kábító pompával köszöntötte a reggelt. Amíg a hajnal hűs harmata el nem párologott a szirmokról, addig nem is merték kibontogatni, széjjelnyitogatni sűrű szirmaikat a rózsák. De mikor a bűbajos reggel aranyfénye meghintett minden fát, virágot: akkor nekividult kertünkben a tömördek rózsza. Napsugárba vágyva, mindegyik a legszebb akart lenni: a vérpirostól a bársonyos feketéig, meg a halványpirban fészlő esipkebimbóig, mind sütkérezni vágyott a színek pompáját osztó nap világosságában, melegében.

A ház mellett jobbról-balról magas lucerna-tábla vonult.